

[Hilmar Baunsgaard.]

der nu er stillet. Fra fremskridtspartiets side stiller man et forslag, der kommer til at sige, at vi skal opfordre regeringen til at udvise den største sparsommelighed, og dermed ingenting. Ja, hvem kunne ikke stemme for den, hvis ikke der i det kunne indlægges den insinuation, at det gør regeringen ikke? Jeg har medvirket efter bedste evne til i markedsudvalget at sørge for, at der udvises sparsommelighed, jeg føler også, at regeringen har gjort det, og jeg mener, det er dér, vi skal gøre det i fremtiden, så heller ikke det mener jeg man bør vedtage her.

Steen Folke (VS):

Udenrigsøkonomiministeren sagde i sin første tale, at hele ordningen med de monetære udligningsbeløb var en trussel mod den fælles landbrugspolitik og hele EF-samarbejdet. Ud fra den udtalelse kunne det jo være fristende for en VSer at sige: fint, så går vi ind for de monetære udligningsbeløb. Hvis den trussel virkelig var reel, hvis det var muligt at få det hele til at bryde sammen, kunne udenrigsøkonomiministeren for så vidt godt få vores støtte til at fortsætte en vanvittig ordning. Men det er klart, helt så enkelt fungerer det ikke, og derfor må vi i realiteten nok også anbefale, at man går ind for en afvikling af de monetære udligningsbeløb, som giver helt urimelige forhold.

Hr. Albertsen påstod i anden omgang, at der ikke var nogen, som havde rejst tvivl om de nettofordele, der var for Danmark ved medlemskabet. Dertil må jeg sige, at det har i hvert fald jeg gjort. Jeg har understreget, at hele den måde at stille regnskabet op på er meningsløs, i og med at der er tale om et classesamfund. Det er ikke forretningen Danmark, vi taler om – det sagde hr. Albertsen heller ikke, det plejer hr. Glistrup at tale om – men det er sådan set alligevel den betragtning, der lå i det, hr. Albertsen sagde: det var et spørgsmål om forretningen Danmark, kan det betale sig for os eller ej, hvad er nettoresultatet? Jeg mener, det er en meningsløs måde at forsøge at gøre et sådant regnskab op på, og det sagde jeg noget mere om i mit første indlæg.

Hr. Kofoed varetog som sædvanlig på bedste vis EFs og landbrugets interesser, ikke mindst det sidste. Hr. Kofoed forsvarede f. eks. de vanvittige overskudslagre, der findes, med det argument, at det er en garanti for at holde pri-

serne på et rimeligt niveau. Jeg skal ikke bestride, at det er en garanti for at holde landbrugspriserne oppe, men det her med, hvad der er et rimeligt niveau, er jo igen et spørgsmål om, fra hvilken synsvinkel man ser det. Hr. Kofoed ser det fra landmændenes synsvinkel, og jeg er ikke i tvivl om, at de er glade for høje priser, men jeg må indrømme, at jeg i højere grad ser det fra lønarbejdernes synsvinkel, og lønarbejderne er ikke glade for, at fødevarerprisstigninger kunstigt holdes oppe på den måde, som det sker i forbindelse med EF-medlemskabet. Der er ganske vist nogle lønarbejdere i Esbjerg, som kan rejse til England og købe dansk smør billigere dér end herhjemme som følge af medlemskabet, men hvis vi nu ser bort fra den særfordel, de kan få, er jeg ikke i tvivl om, hvordan lønarbejderne i bred forstand ser på hele dette system.

Til sidst skal jeg sige til det af hr. Maigaard fremsatte forslag om motiveret dagsorden, at jeg ikke synes, der er så forfærdelig meget bid i det, men vi kan godt stemme for dagsordensforslaget, også med den præcisering, fru Bodil Emanuel gav det.

(Kort bemærkning).

Forespørgeren (Maigaard) (SF):

Jeg skal kort sige til hr. Kofoed og hr. Albertsen, at jeg mener, en parlamentsdebat skal strammes op, hvis den på nogen måde skal virke, og jeg mener, at dagsordener bidrager til det, ikke mindst når man skal søge at presse konklusionerne frem, når det kniber lidt for de bovlamme krikker at nå frem til det, de egentlig siger de mener. Derfor synes jeg, det er fornuftigt med dagsordener, og jeg deler ikke den normale modvilje.

Om sparsommelighed – det er jo en god ting – vil jeg godt sige to ord til hr. Kofoed og til hr. Jørgen Junior. Hr. Kofoed siger, man ikke skal stemme for dette dagsordensforslag, for sparsommelighed er en naturlig holdning. Heraf må man så kunne slutte, at hr. Kofoed vil stemme mod en naturlig holdning. Det var dog ganske interessant.

Hvad hr. Jørgen Junior angår, giver han en ny definition på sparsommelighed, når han på den ene side siger, at det her EF-halløj er sparsommeligt, og på den anden side i samme moment accepterer årlige budgetstigninger på 20 pct. og på 35 pct. Det er den mest besynderligere definition på sparsommelighed, der nogen